Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 223 238 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X X , hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt aangevuld op 4 april 2013, 28 augustus 2013, 18 april 2014, 5 september 2014, 19 september 2014 en 7 januari 2016.

Op 12 december 2016 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"B., A. (N° R.N. …)geboren te Lahore op (…)1984
+ echtgenote A., M. (N° R.N. …)geboren te Lahore op (…)1985
+ kinderen A., I.geboren op (…)2013 en B., M. T. geboren op (…)2015
Nationaliteit: Pakistan
Adres: (…) SINT-JANS-MOLENBEEK

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (de gevolgde Franse taallessen, de werkbereidheid en de werkbeloftes (en de behaalde diploma's), en de getuigenverklaringen van vrienden/kennissen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen bedreiging vormen voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 26.10.2011 asiel in België aan. Op 12.06.2012 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het Verenigd Koninkrijk bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkenen waren immers van het VK naar België gereisd.

Betrokkenen dienden het grondgebied van het Rijk te verlaten en dienden zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Ze verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 15.06.2012. Betrokkenen kozen er zelf voor om niet naar het VK te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven.

Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asieldossier –na een tweede gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 02.07.2015- op 15.07.2015 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 17.09.2015 een negatieve beslissing en op 11.12.2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Betrokkenen betekenden een bevel om ten laatste op 02.01.2016 het grondgebied te verlaten. Ze verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België.

Van een langdurige asielprocedure kan geen sprake zijn. Betrokkenen dienden namelijk zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 12.06.2012. Doordat ze dit nagelaten hebben te doen, verliep het overnameakkoord met het Verenigd Koninkrijk. Daardoor verkregen ze midden 2015 de kans op een tweede gehoor bij DVZ en een verdere afhandeling van de asielaanvraag door de verscheidene instanties.

Hun langdurig verblijf hebben ze aldus deels zelf in de hand gewerkt.

Daarnaast dient gesteld dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf geeft (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen halen aan geen banden meer te hebben met Pakistan. Ze verklaren aldaar geen sociaal netwerk of opvang te hebben. Er dient te worden opgemerkt dat ze bij hun tweede gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun asielaanvraag verklaard hebben dat de ouders, broer en zus van mijnheer nog in Lahore (Pakistan) wonen. Hun asielaanvraag handelt over het feit dat de ouders van mevrouw tegen hun huwelijk gekant zouden zijn. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat ze niet tijdelijk bij familie van mijnheer zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Tevens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen ook geen vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven. Betrokkenen verbleven immers 25 jaar in Pakistan en hun verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst. Betrokkenen leggen immers slechts 5 verschillende getuigenverklaringen voor van vrienden/kennissen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient gesteld dat betrokkenen slechts 5 verschillende getuigenverklaringen voorleggen van hun sociale banden in België.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkenen verwijzen enkel naar het rapport van Refworld; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport handelt over een algemene toestand en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM in dat opzicht betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Betrokkenen dienen hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs. Dit is in casu niet het geval zodat dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De aangehaalde elementen nl. dat de kinderen van betrokkenen geboren zijn in België, ze ingeschreven (geweest) zijn in een crèche en dat betrokkenen het oudste kind hebben proberen in te schrijven in een school, vormen geen buitengewone omstandigheden. Betrokkenen tonen niet aan waarom dit hun zou verhinderen tijdelijk terug te keren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen tonen ook niet aan dat er geen opvang of scholing mogelijk is in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat ze niet zouden kunnen reizen, gezien de jonge leeftijd van Taha; het zoontje is intussen bijna 1 jaar oud. Reizen op deze leeftijd is mogelijk en vormt aldus geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Het feit dat andere vreemdelingen een verblijfsmachtiging verkregen hebben, brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee. Elk dossier wordt naar aanleiding van een aanvraag art. 9bis individueel onderzocht.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 18.10.2012 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag d.d. 26.10.2011 van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige

beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).”

Op 12 december 2016 wordt tevens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer A. B. Het beroep ingediend tegen dit bevel is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer 208 917. Op dezelfde dag wordt tevens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van M. A. Het beroep ingediend ten aanzien van dit bevel is gekend bij de Raad onder het rolnummer 208 922.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zetten zij het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL:
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
-SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

2. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn Verblijfplaats in België.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De criteria van overmacht zijn derhalve niet van toepassing.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Deze omschrijving is overgenomen en bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3. In de bestreden beslissing werd kennelijk een onderzoek verricht naar de ingeroepen buitengewone omstandigheden door verzoekster. De verwerende partij heeft deze elementen onderzocht, maar afgetoetst aan een foutieve interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat de verwerende partij een toetsing heeft uitgevoerd of het voor verzoekster onmogelijk is om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf in te dienen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(stuk 1; eigen accentuering)
Het niet kunnen indien van de aanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, wijst op de onmogelijkheid hiervan.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen evenwel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4,37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen. Dit laatste werd niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit volgt letterlijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

4. Om deze redenen dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van "*de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen*". Verzoekers voeren ook opnieuw de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens verwijzen zij naar artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Zij betogen als volgt:

"*TWEEDE MIDDEL:*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 7 EN 9 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest gelet op het privéleven en gezinsleven van de verzoekende partij en de hogere belangen van het kind.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas. Verzoekers zijn sinds oktober 2011 onafgebroken woonachtig in België, nadat zij gevlucht zijn uit Pakistan. In België zijn verzoekers de ouders geworden van hun dochtertje en zoontje. A., I. is geboren op (…) 2013. B., M. T. is geboren op (…) 2015. Beide kinderen werden geboren in Brussel.

Beide kinderen zijn opgegroeid in België. Zij kennen geen ander land noch een andere cultuur. Hun ouders verblijven in België sinds 2011. Hun ouders leren hun kinderen niet de Pakistaanse cultuur aan,

maar wel de Belgische. Hun ouders hebben geen binding meer met Pakistan, het land waar zij 6 jaar geleden vertrokken (mevrouw A. M. zelfs al sinds 2010).

Beide kinderen lopen thans ook school in België (stuk 3), hoewel er geen leerplicht is op de leeftijd van beide kinderen. Dit toont het engagement aan van hun ouders om hun kinderen de nodige zorgen te geven en een toekomst mogelijk te maken in België ondanks hun moeilijke verblijfssituatie.

De eerdere bewijsstukken hiervan werden gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van verzoeker, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02. § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulic v. Croatia, no. 53176/99. § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07. §17,27 April 2010).
Vrij vertaald:
Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulic v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8.

Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, §17,27 april 2010).

De belangen van de minderjarige kinderen zijn bovendien van primordiaal belang en dienen een centrale rol te krijgen in de belangenafweging door de verwerende partij (zie het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014, Jeunnese tegen Nederland, overweging 109).

Bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven moet een 'fair balance' worden gevonden tussen het belang

van de betrokken vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

3. In de belangenafweging van artikel 8 EVRM moeten aHe voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Dit geldt dus ook voor de belangen van de minderjarige kinderen, waarmee in de bestreden beslissing kennelijk geen rekening is gehouden.

Inzake de belangenafweging onder artikel 8 EVRM stelt de gemachtigde als volgt:
"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privé-leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van he grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient gesteld dat betrokkenen slechts 5 verschillende getuigenverklaringen voorleggen van hun sociale banden in België."

Het dient te worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 8 EVRM niet ter discussie wordt gesteld door de verwerende partij. Men voert een, weze het abstracte en onvolledige, belangenafweging uit onder artikel 8 EVRM, hetgeen enkel het geval kan zijn als men de toepassing van dit artikel accepteert op huidige situatie.

Verzoekers wijzen erop dat de belangen van de minderjarige kinderen niet enkel beperkt te worden tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, CA S en CS. t. Roemenië, 71-72).

Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3 (het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leven en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdrag ten grondslag liggen (zie bv. General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"- beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, Sahin t. Duitsland, 66).

De verwerende partij hecht geen waarde aan de belangen van de kinderen die in België geboren zijn en alhier zijn opgegroeid en school lopen (stuk 3). De gemachtigde handelt hiermee onzorgvuldig, temeer omdat de belangen van minderjarige kinderen van primordiaal belang zijn en een centrale rol dienen te verkrijgen (zie het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014, Jeunnese tegen Nederland, overweging 109).

Verzoeker merkt tot slot nog op dat het niet aan hem noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

4. Ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat met de belangen van verzoekers en de hogere belangen van de minderjarige kinderen onvoldoende duidelijk zijn betrokken in de gemaakte belangenafweging.

In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de verwijdering van het grondgebied slechts "tijdelijk" zou zijn, waardoor dit "geen ernstig en moeilijk te herstellen en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". Er wordt echter geenszins verklaard wat onder "tijdelijk" wordt verstaan (een aantal

maanden? Een halfjaar? Een jaar? Of langer?), terwijl dit een belangrijk element vormt van het betoog van de verwerende partij. Dergelijke formulering is zeer algemeen en abstract. Dit stelt de verzoekende partij niet in staat de in casu doorslaggevende motieven te kennen die de bestreden beslissing dragen, hetgeen een schending betekent van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Indien de verzoekende partij naar Pakistan zou moeten verhuizen, is het in ieder geval volkomen onzeker hoelang zij genoodzaakt zullen zijn in Pakistan te verblijven.

De visumaanvraag moet dan nog eens positief worden beantwoord, alvorens de verzoekende partij een visum kan verkrijgen. Hierover wordt door de verwerende partij niet gesteld of dit al dan niet het geval is, terwijl men nochtans over alle dienstige stukken beschikt. Mocht één van de voorwaarden niet zijn vervuld (al dan niet terecht), moet ofwel een nieuwe aanvraag worden ingediend of de beroepsprocedure worden doorlopen bij uw Raad. Ook dit zal opnieuw maanden in beslag nemen, zonder garantie dat een visum uiteindelijk kan worden verkregen.

Al die tijd is de verzoekende partij van België onttrokken, terwijl de ouders hier verblijven sinds 2010 en 2011 en de kinderen in België zijn geboren en alhier opgroeien. Een "tijdelijke" scheiding, wat hieronder ook moet worden verstaan, kan hierdoor een "definitieve" scheiding worden. Het is immers onzeker dat de verzoekende partij nog kan terugkeren, ongeacht zelfs de tijd die hiervoor nodig is.

Deze vaststelling strookt dan ook geenszins met de vereiste belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 3 IVRK."

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet stellen onder meer dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn en hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren eveneens meermaals de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf*. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis*, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

"*In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."*

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Waar verzoekers vooreerst een theoretische uiteenzetting geven en onder meer stellen dat buitengewone omstandigheden niet hetzelfde zijn als overmacht, blijkt niet uit de bestreden beslissing dat dit vereist werd.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, betogen verzoekers dat zij sinds oktober 2011 onafgebroken woonachtig zijn België, nadat zij gevlucht zijn uit Pakistan waarmee zij geen binding meer hebben. Tevens voeren zij een uitgebreid betoog omtrent de aanwezigheid van hun minderjarige kinderen die in België zijn geboren, opgegroeid en schoollopen. Zo zetten zij uiteen dat zij de kinderen niet de Pakistaanse cultuur aanleren maar wel de Belgische.

In de mate dat verzoekers hiermee volgend motief hekelen uit de bestreden beslissing: "*De elementen van integratie (de gevolgde Franse taallessen, de werkbereidheid en de werkbeloftes (en de behaalde diploma's), en de getuigenverklaringen van vrienden/kennissen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*" wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing aldus wel rekening werd gehouden met de integratie van verzoekers en dat de gemachtigde aangeeft om welke reden deze elementen niet kunnen worden aanvaard. Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er tevens op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: "*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*" (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk.

Ook omtrent hun verblijf in België sinds 2011 wordt standpunt ingenomen: "*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.*

Betrokkenen vroegen op 26.10.2011 asiel in België aan. Op 12.06.2012 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het Verenigd Koninkrijk bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkenen waren immers van het VK naar België gereisd.

Betrokkenen dienden het grondgebied van het Rijk te verlaten en dienden zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Ze verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 15.06.2012. Betrokkenen kozen er zelf voor om niet naar het VK te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven.

Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asieldossier –na een tweede gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 02.07.2015- op 15.07.2015 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 17.09.2015 een negatieve beslissing en op 11.12.2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Betrokkenen betekenden een bevel om ten laatste op 02.01.2016 het grondgebied te verlaten. Ze verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België.

Van een langdurige asielprocedure kan geen sprake zijn. Betrokkenen dienden namelijk zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 12.06.2012. Doordat ze dit nagelaten hebben te doen, verliep het overnameakkoord met het Verenigd Koninkrijk. Daardoor verkregen ze midden 2015 de kans op een tweede gehoor bij DVZ en een verdere afhandeling van de asielaanvraag door de verscheidene instanties.

Hun langdurig verblijf hebben ze aldus deels zelf in de hand gewerkt.

Daarnaast dient gesteld dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf geeft (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

Verzoekers gaan niet in op deze motieven zodat ze niet worden betwist.

Vervolgens geven verzoekers een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 8 van het EVRM, de artikelen van het Kinderrechtverdrag en de door te voeren belangenafweging in dit kader.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "*gezinsleven*". Om een voldoende graad van "*gezinsleven*" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij met verwijzing naar het arrest Jeunesse stellen dat het hoger belang van kinderen in rekening moet worden gebracht indien er kinderen betrokken zijn (zie ook EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo – Tekle and others v. Nederland; EHRM 19 januari 2012, nrs. 39472/07 en 39474/07, Popov v. Frankrijk, §§ 139-140; EHRM 2013, nr. 27853/09, X v Letland, § 96). Wat dit punt betreft, stelt het Hof dat er een brede consensus is, inbegrepen in internationaal recht, dat in alle beslissingen die kinderen betreffen hun hoger belang zeer belangrijk is. Deze belangen zijn op zich niet beslissend, doch moeten voldoende gewicht krijgen. Bijgevolg moeten nationale overheden de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van elke verwijdering van een ouder-derdelander beoordelen teneinde een effectieve bescherming te geven en voldoende gewicht toe te kennen aan het hoger belang van het kind (EHRM 3 oktober 214, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §§ 109 – 118).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing wordt gericht ten aanzien van het hele gezin zodat het gezin er niet door kan worden ontwricht. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoekers niet kunnen bijgetreden worden waar zij voorhouden dat geen rekening gehouden is met

(het hoger belang van) de kinderen of het gezinsleven. Verzoekers gaan voorbij aan de motieven van de gemachtigde waarin hij stelt dat de elementen dat de kinderen geboren zijn in België, ingeschreven zijn (geweest) in een crèche en geprobeerd werd om het oudste kind in te schrijven in een school, geen buitengewone omstandigheden vormen. De gemachtigde stelt dat niet wordt aangetoond waarom dit zou verhinderen tijdelijk terug te keren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dat er geen opvang of scholing mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekers ontkennen geenszins dat hun kinderen in het herkomstland naar school kunnen. Zij beperken zich tot algemene beschouwingen dat geen waarde werd gehecht aan de belangen van de kinderen die alhier zijn geboren en naar school gaan. Gelet op de motieven uit de bestreden beslissing kan dit betoog niet worden bijgetreden. Omtrent het aanvoeren van het schoollopen van kinderen als buitengewone omstandigheid, dient er nog op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Nog daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing, blijkt uit de bestreden beslissing aldus dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd, dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. De Raad kan de theoretische verwijzing naar het arrest Jeunesse bijtreden maar verzoekers gaan eraan voorbij dat er verscheidene relevante verschillen bestaan tussen hun situatie en de feiten van de zaak Jeunesse. Thans hebben bijvoorbeeld de vader noch de kinderen de Belgische nationaliteit, dermate dat de banden van verzoekers met België beduidend minder zijn dan de banden die de betrokkene in de zaak Jeunesse met Nederland had.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekers geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Verzoekers toonden op het moment van de bestreden beslissing echter niet aan dat hun situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van hun gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven.

Waar verzoekers refereren naar hun privéleven, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij slechts 5 verschillende getuigenverklaringen hebben voorgelegd van hun sociale banden in België. Ook waar verzoekers stellen dat zij geen banden meer hebben met Pakistan, gaan zij voorbij aan de motieven van de gemachtigde. Hij motiveert namelijk dat bij het tweede gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers in het kader van hun asielaanvraag verklaard hebben dat de ouders, broer en zus van mijnheer nog in Lahore (Pakistan) wonen. Hun asielaanvraag handelt over het feit dat de ouders van mevrouw tegen hun huwelijk gekant zouden zijn. Verzoekers tonen, naar de mening van de gemachtigde, niet aan dat ze niet tijdelijk bij familie van mijnheer zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens lijkt het onwaarschijnlijk dat verzoekers ook geen vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven, zij verbleven immers 25 jaar in Pakistan en hun verblijf in België, de integratie en de opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst, aldus de gemachtigde. De Raad stelt vast dat de verzoekers geenszins ingaan op deze concrete motieven, zodat deze niet worden weerlegd en eraan geen afbreuk wordt gedaan. Evenmin tonen zij aan dat het privéleven dergelijke intensiteit vertoont dat het onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. Tevens verwijst de Raad in dit kader opnieuw naar het motief van de gemachtigde waarin hij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat de elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Waar verzoekers tot slot een betoog voeren omtrent het al dan niet tijdelijk karakter van de verwijdering van het grondgebied, wijst de Raad erop dat zij niet aantonen op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde hieromtrent en omtrent het verkrijgen van een visum garanties dient te bieden. Bijkomend benadrukt de Raad opnieuw dat de bestreden beslissing gericht wordt tot het volledige gezin en uit het administratief dossier blijkt dat het hele gezin een verwijderingsmaatregel kreeg opgelegd, zodat ook om die reden een verwijzing naar een scheiding van het gezin niet dienstig is.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest (dat overeenkomt met voormeld artikel 8) wordt niet aangetoond. Daargelaten de vraag of aan deze artikelen directe werking kan worden toegekend, tonen verzoekers met hun algemene beschouwingen evenmin de schending aan van de aangevoerde artikelen van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekers voeren een uitvoerig betoog waarin zij elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf herhalen en aangeven het niet eens te zijn met de bestreden beslissing. Tevens zetten zij hun mening uiteen omtrent de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en, onder verwijzing naar rechtspraak, omtrent de draagwijdte van 'buitengewone omstandigheden'. Naar hun mening heeft de gemachtigde de door hen ingeroepen elementen onderzocht, maar afgetoetst aan een foutieve interpretatie van het begrip 'buitengewone omstandigheden'. De Raad herhaalt dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Met hun betoog, waarin zij menen dat niet werd onderzocht of het 'bijzonder moeilijk' is om de aanvraag tot verblijf in te dienen in het land van herkomst, tonen verzoekers niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald. Daar waar verzoekers met hun kritiek blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	N. MOONEN